

CHUỘC LẠI GIẤY TỜ

Cô Út từ quê lên Sài Gòn học đại học, xin được việc làm nên lập nghiệp ở đó luôn. Cô mua trả góp căn hộ của chung cư Sơn Kỳ nằm trong khu công nghiệp Tân Bình. Chung cư cao 5 tầng, có 7 khối nhà nằm khuất sau hai dãy hàng dương, xa con đường Lê Trọng Tấn ồn ào nhiều xe cộ nên khá yên tĩnh. Phía cuối có công viên rộng mát mẻ, lý tưởng để mọi người tập thể dục buổi sáng; trẻ em đi xe đạp hay đá banh. Cư dân là những gia đình người trẻ tuổi mới lập nghiệp, ban ngày mọi người đi làm chỉ còn con nít và người lớn tuổi.

Con đường vòng phía sau công viên giáp ranh với quận Bình Tân, đi thẳng tới khu nghĩa trang và đài hỏa táng Bình Hưng Hòa. Đây là nơi cư ngụ của bọn xì ke, móc túi, cướp giật...

Chung cư Sơn Kỳ là miếng mồi béo bở của kẻ bất lương, bởi những con đường hẻm ngang dọc chung quanh khiến bọn chúng nhanh chóng tẩu thoát sau khi cướp giật. Mỗi tối, ban tự trị khu chung cư bắt loa phóng thanh:

-Mọi người nhớ đóng cửa sổ trước khi đi ngủ kéo trộm. Nhà số ... lô B chưa đóng cửa trước....

Mặc dù cửa sổ có khung sắt chắn giữ nhưng đạo tặc táo tợn, trèo lên tầng thượng để bồn chứa nước; từ đó, hấn bò xuống dọc theo bờ lanh cửa sổ; thò tay hay dùng cây tre gấn nam châm câu điện thoại, laptop hay túi xách....

Nạn trộm đêm giảm bớt khi ông chủ quán bán hột vịt me không ngủ rình canh, bắt quả tang tên trộm ôm như con cò ma, bám theo ống máng

nước như con chàng hiu, trèo lên. Ông tri hô, cả xóm xúm lại vây bắt, đánh một trận thừa sống thiếu chết trước khi giao lại cho Công An.

Ban ngày, bọn cướp giật ngồi trên xe gắn máy như người chạy xe thồ, theo dõi người ta sơ hở là giật rồi luôn lách vào những con ngõ nhỏ tẩu thoát. Chúng rất táo tợn: cô Ngọc vừa mở cốp xe tính lấy sách là mất ngay, cô Hiền bị chúng kéo lê cả mấy mét vì cố giữ ba lô.

Thỉnh thoảng bà Năm lên thăm cô Út, bà ở lại mười ngày nửa tháng. Khi ra khỏi cửa đi làm, cô Út dặn:

-Mẹ ở nhà cẩn thận. Đừng mở cửa cho người lạ vào. Không mua nhang đèn của ai đem tới bán.

Vậy mà bà Năm cũng bị lừa: chú bé học chùng cấp 2 hót hơ hót hải đập cửa:

-Bà ơi. Con tới giờ đi học mà mẹ con chưa về. Con phải đóng tiền học thêm cho thầy. Bà cho con mượn đỡ. Tối mẹ con về, con đem trả ngay. Con ở tầng trên của bà thôi.

Bà thương đứa trẻ ham học, cho mượn thế là nó đi luôn vì nó không ở trong chung cư. Một đận, mấy người mặc đồng phục, tay ôm cặp tấp đưa cho bà xem giấy tờ từ sở môi trường và chứng nhận của phường:

-Tụi con được giao nhiệm vụ bán bột phân hủy hàm cầu. Mỗi hộ mua 1 túi. Chỉ tiêu trên giao như vậy.

Tối về, cô Út cười:

-Mình ở tầng 3, mẹ chỉ giùm con hàm cầu của mình ở đâu?

Đợt này, bà Năm lên ở với con khá lâu. Sáng nay, hai mẹ con ăn bún riêu và uống ly sữa đậu nành. Cô Út ngồi ngoài, để chiếc ba lô phía trong

ạnh bà Năm. Hai mẹ con vừa ăn, vừa trò chuyện tận hưởng buổi sáng bình an

-Con đi làm, mẹ lên nhà nhớ đóng cửa cẩn thận.

Bà Năm nghe con dặn, đứng dậy:

-Con thích ăn gì, mẹ nấu.

Cô Út mở ba lô để lấy tiền chưa kịp trả lời mẹ thì bên kia đường, một thanh niên chực sẵn, rồ ga chiếc xe PX leo thẳng lên lè, sà xuống xót chiếc ba lô như con diều hâu bắt con gà con phóng chạy mất dạng. Tiếng ông chủ quán:

-Cướp! Cướp!

Ông quăng chiếc ghế nhựa theo xe nhưng không trúng. Mọi người xúm lại:

-Chắc nó canh me sẵn rồi.

-Trời ơi! Kinh khủng quá! Tội nghiệp! Cỗ đã để phía trong rồi mà còn bị mất.

-Mất nhiều không cô

Mặt cô Út xanh như tàu lá chuối. Cô thất thần, lắp bắp:

-Dạ ! Laptop... giấy tờ... tiền...

-Thôi thôi. Cô đi báo Công An đi rồi cầm giấy có mất mà đi đường. Không lại bị phạt về tội không có bằng lái xe.

-Giờ làm lại giấy tờ đến khổ.

Bần thần một lúc, Cô Út mới bình tâm. May mà còn chiếc điện thoại, cô gọi đến ngân hàng để khóa tài khoản của thẻ ATM. Mẹ con cô Út đến công an phường Sơn Kỳ ngồi chờ đến giao ban. Căn phòng ồn ào lên khi

toán dân phòng dẫn tên trộm bị bắt quả tang móc túi trong chợ. Người đàn bà ngồi cạnh bà Năm nói nhỏ:

-Bắt rồi cũng thả nó thôi. Chỗ đâu mà chứa cho xuể.

Một lúc sau, viên Công An xuất hiện đưa tờ giấy:

-Cô điền vào đây. Tui cấp cho tờ giấy có mất để đi đường. Khi nào có tin gì thì tui báo. Chắc cô phải làm lại giấy tờ. Ở đây không làm được chứng minh nhân dân, cái đó phải về địa phương.

Cô Út vừa ghi vừa nghĩ:

-Chiếc laptop của công ty cũ nên không đến nỗi phải đền. Tất cả giấy tờ tùy thân: chứng minh nhân dân, cà vẹt, bằng lái xe...cùng thẻ ATM mất sạch. Tiền chỉ có vài trăm nghìn với mấy chục tiền đô gồm tờ 1,2,5 được lì xì lấy hên để dành chơi mấy năm nay...

Mẹ con bà Năm trở về lại nhà mà người bản thân. Cô Út báo với công ty xin nghỉ. Chuyện về quê làm giấy tờ phiền phức vì phải chờ đợi ngày này qua ngày khác mà cô Út đâu thể nghỉ hoài. Hai mẹ con tính tới tính lui. Bỗng có tiếng điện thoại.

-Alô! Có phải cô là Út.

-Dạ phải! Em tên Út

-À! Tui có nhặt được một cái ví trong đó có giấy tờ tên Út. Phải của cô không?

Cô Út mừng như bắt được vàng:

-Dạ của em đó anh. Anh cho em xin lại.

-Cô bị giật túi xách hả.

Cô Út nhanh trí:

-Dạ không. Em vô ý làm rơi.

-Vậy 4 giờ chiều, cô đến cây xăng trên đường Tân Quý Tân Quý. Tui đưa lại cho.

-Dạ. Em cảm ơn anh.

Bà Năm nhấp nhòm theo dõi lời của cô Út với người gọi. Bà mừng rơn:

-May quá ha con.

Cô Út trầm ngâm:

-Con chỉ thuộc đường đi từ nhà tới công ty. Đường Tân Quý Tân Quý giáp với Lê Trọng Tấn cũng gần đây. Mình đâu biết nó có thiết tình muốn trả giấy tờ không nữa.

Mới 3 giờ chiều, hai mẹ con bà Năm có mặt ở Siêu Thị Điện Máy trên đường Tân Quý Tân Quý. Cô Út gọi chiếc xe sirius mà bà Năm mua mừng cô tốt nghiệp đại học:

-Mình gọi ở đây rồi đi bộ xuống phía dưới. Nó đã có ca vọc, lỡ nó lừa mình xuống rồi lấy luôn xe.

Hai mẹ con thả bộ đi xuống, không ai nói với ai một lời. Cô Út suy nghĩ việc đối phó với tên trộm. Bà Năm nghe mấy người bạn đi chùa khuyên mỗi khi gặp chuyện khó khăn thì trì chú Đại Bi. Bà Năm lẩm nhẩm:

-Nam Mô Đại Bi Hội Thượng Phật Bồ Tát. Thiên Thủ Thiên Nhãn Vô Ngại Đại Bi Tâm Đà La Ni. Nam mô hắc ra đất na đá ra dạ da ...

Nhờ vậy mà bà Năm bớt sợ. Hai mẹ con tới cây xăng, chờ đến 4 giờ, cô Út gọi điện thoại:

-Dạ! Em là người bị mất giấy tờ. Em tới cây xăng rồi. Anh tới chưa.

-À! Tui còn đi làm chưa ra được. 5 giờ tui mới ra được. Cô chờ chút đi.

Hai mẹ con sốt ruột nhưng không dám phàn nàn. Đến 5 giờ rưỡi, chuông điện thoại reo:

-A lô! Tui đi làm về rồi nhưng có việc. Cô chịu khó đi xuống cuối đường, có quán cà phê ở ngay ngã ba, cô chờ ở đó. Tui ra liền.

Hai mẹ con vừa đi vừa sợ bởi con dốc trở nên vắng vẻ và trời chạng vạng bắt đầu tối. Cuối đường có một quán cóc nhỏ, hai mẹ con ngồi ngoài lề, để chiếc mũ bảo hiểm dưới chiếc bàn nhựa:

-Cho tui chai coca với 1 cái ly.

Hai mẹ con ngán ngẩm nhìn chiếc ly thủy tinh không sạch. Trời tối nhanh, bên kia đường đèn thui không thấy rõ; thỉnh thoảng có nhóm thanh niên xăm trổ đi ngang nhìn hai mẹ con chăm chú. Hơn 6 giờ, cô Út lo lắng:

-Thôi mẹ, mình về chớ con sợ lắm.

-Con gọi điện thoại, xem họ nói gì?

-Họ không bắt máy.

Hai mẹ con quyết định trở về; đi được nửa đường điện thoại lại vang:

-Giờ tui tới rồi. Cô quay lại lấy giấy tờ đi. Từ quán cà phê cô qua đường, thấy ngôi nhà có đèn sáng thì vô lấy.

-Dạ thôi anh. Tui về rồi.

Hai mẹ con đi thêm một lúc, bà Năm chắc lưỡi:

-Thôi mình quay lại đi. Chịu khó xíu còn hơn là phải về làm giấy tờ. Mà mình cũng đâu có xe, có tiền nhiều mà sợ mất.

Cô Út ngần ngừ, bà Năm chợt thấy người chạy xe thô dựng xe bên lề đường. Bà xấn tới:

-Anh ơi! Tụi tui dưới quê lên, không biết đường đi. Con tui nó làm mất giấy tờ, có người lượm được cho xin lại. Tụi tui có xuống cuối đường nhưng không gặp; giờ họ gọi điện kêu trả. Trời tối, hai mẹ con tui sợ. Tui năn nỉ anh chở mẹ con tui tới đó, chờ lấy giấy tờ xong, chở lên lại rồi tui đưa thêm tiền.

Anh xe thồ không còn trẻ, người cao lớn vạm vỡ. Không nói không rằng, anh rồ xe, bà Năm ngồi giữa, cô Út ở phía sau. Xe chạy xuống hết đường gặp quán cà phê, anh ta chạy qua bên kia đường dừng xe lại.

-Anh chờ tụi tui chút xíu nghe, đừng về trước nghe.

Anh xe thồ chẳng thềm khóa xe, lẳng lẳng đi sau hai mẹ con cô Út. Con đường đất tối om, phía xa xa một ngôi nhà đèn sáng, chiếc sân rộng có chiếc phản lớn, trên có 4 người thanh niên ngồi ăn uống, trò chuyện rôm rả. Cảnh yên bình êm ả như ở miền quê:

-Dạ. Em làm mất giấy tờ, giờ tới xin lại.

-Cô bị mất hay bị móc túi.

-Dạ. Em vô ý đánh rơi.

Người thanh niên bước xuống phản, lôi ra xấp giấy. Chợt một người đàn bà bước vào nhà, nhìn thấy hai mẹ con với người chạy xe thồ, bà lên tiếng:

-Không biết sao giấy tờ của cô mất ở đâu mà trôi vô chiếc mương cạnh đây. Cô coi giấy tờ có đủ không. May mà trong đó có cái biên lai đóng tiền học Anh văn, ghi số điện thoại chứ không tụi tui làm sao biết mà gọi cho cô.

Cô Út cầm giấy tờ của mình trên tay, run lẩy bẩy:

-Dạ đủ, chỉ thiếu bằng lái xe

-Đề mai tui tìm lại quanh đó thử. Nếu có thì nhắn cho cô.

Bà Năm lục trong túi quần:

-Dạ cho tui gởi ít tiền để các anh mua thêm mỗi nhậu.

Người thanh niên toan đưa tay cầm nhưng người đàn bà gạt đi:

-Tiền nong gì, nhật được thì trả lại cho người ta.

Ba dứt khoát bắt cô Út cầm lại tiền. Hai mẹ con rôi rít cảm ơn và lật đật đi trở ra. Anh chạy xe thô dừng đĩnh đi theo. Ngồi lên xe, bà Năm nói như hụt hơi:

-Cám ơn anh nghe. Tui sợ quá! May ghê đi!

Người chạy xe không buồn trả lời. Hai mẹ con nhờ anh chở tới Siêu Thị Điện Máy. Cô Út dúi hết số tiền để chuộc xe:

-Cám ơn anh nghe.

Về đến chung cư, hai mẹ con vẫn còn run như thằn lằn đứt đuôi. Gặp ông Tổ trưởng chung cư ở chân cầu thang, hai mẹ con thi nhau kể ngọn ngành. Ông tròn mắt:

-Bà có biết cuối đường Tân Kỳ Tân Quý là khu nghĩa địa Bình Hưng Hòa không. Đường vòng công viên mình cũng ra tới đó. Chỗ này, ban ngày, người ta đi ngang còn sợ cướp giật hướng hồ là ban đêm. Mẹ con bà gan thiệt. Chỗ quán cà phê bà kể nhìn qua là mô mả, may mà bà không nhìn thấy rõ.

Lý giải cho thái độ của anh xe thô, người đàn bà và đám thanh niên. Ông nói:

-Bọn cướp giật này muốn cho chuộc giấy tờ hay âm mưu hơn hơn nữa thì không biết. Nó cứ dẫn giải 2 mẹ con bà xuống khu Bình Hưng Hòa cốt để xem Công An có đi theo không. Anh chạy xe ôm này thì tui biết. Anh ta

là đại ca giang hồ thứ thiệt, bỏ nghề về tu chính làm ăn nên mới dám đưa 2 mẹ con xuống đó. Tụi thanh niên còn nhỏ không rõ anh này chứ người đàn bà chắc rành nên bà không cho đám côn đồ đó lấy tiền chứ không nó lộc sạch. Bà và cô may thiệt đó.

Bước vô nhà, cô Út ngồi coi lại từng tờ giấy. Bà Năm thấp nhang lạy tạ Đức Quan Thế Âm Bồ Tát, bà thăm nghĩ:

-Chắc nhờ mình trì chú Đại Bi...

9.7.2020

Phạm Mai Hương